

Sygn. akt I ACz 40/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Anna Gawelko

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2014 roku
na posiedzeniu niejawnym sprawy
z powództwa **J. R.**
przeciwko **T. S.**
o zapłatę
na skutek zażalenia pozwanego
na postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu
z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt I C 102/12

p o s t a n a w i a:

o d d a l i ć zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił wniosek pozwanego T. S. o zwolnienie od opłaty sądowej od apelacji.

Z ustaleń Sądu wynika, że pozwany jest osobą samotną, prowadzi działalność gospodarczą uzyskując dochód miesięczny w kwocie 2.533 zł netto, mieszka z rodzicami, którzy mają własne dochody. W ocenie Sądu w opisanej sytuacji pozwany jest w stanie ponieść należną opłatę bez uszczerbku w koniecznym utrzymaniu, przy podkreśleniu, że proces toczy się od dłuższego czasu.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwany domagał się jego zmiany i zwolnienia go od opłaty sądowej od apelacji ponad kwotę 500 zł, twierdząc, że tylko taką kwotę był w stanie zaoszczędzić z uzyskanych w rodzinie dochodów w kwocie ok. 4.000 zł miesięcznie, przy wydatkach rządu ok. 3.500 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sam brak środków finansowych w dacie wniesienia apelacji nie jest wystarczającym argumentem dla udzielenia pozwanemu zwolnienia od należnej opłaty sądowej. Jak bowiem słusznie zauważył Sąd Okręgowy proces toczy się już ponad dwa lata i co najmniej od tego czasu pozwany mógł liczyć się z koniecznością poniesienia kosztów sądowych w razie uzyskania niekorzystnego dla niego rozstrzygnięcia i co za tym idzie, koniecznością zabezpieczenia na ten cel odpowiednich środków finansowych.

Wysokość opłaty od apelacji wynosi 1.821 zł, co nie przekracza miesięcznych dochodów pozwanego i nawet połowy miesięcznych dochodów w jego gospodarstwie domowym, w związku z czym należało przyjąć, że w dłuższym okresie czasu pozwany, który mieszka z rodzicami i nie ma nikogo na utrzymaniu, prowadzi działalność gospodarczą, ze swoich dochodów był w stanie zaoszczędzić potrzebną kwotę, nawet jeżeli wymagałoby to z jego strony określonych osobistych wyrzeczeń. Należy podkreślić, że koszty sądowe nie mogą być traktowane jako wydatki drugorzędne, ponoszone wyłącznie po zaspokojeniu wszystkich innych potrzeb zobowiązanego.

Odwoływanie się przez skarżącego do norm prawa międzynarodowego statuujących „prawo do sądu” nie może zastąpić wykazania swoich racji w drodze właściwych procedur owo prawo realizujących i uszczegółwiających, tj. między innymi poprzez wykazanie istnienia przesłanki z art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U. z 2010 r. nr 90, poz. 594 ze zm.). Wbrew treści tego przepisu pozwany nie wykazał, że nie jest w stanie uiścić należnej opłaty bez uszczerbku w koniecznym utrzymaniu.

Z tych względów zażalenie pozwanego należało oddalić, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

(...)

1) (...)

2) (...)

R., dnia 28 lutego 2014 r.

Bk/